

(Балада)

Мов нелинь-довговік
з прадавньої діброви,
Микола Харченко —
донбасівський шахтар,
Вгрузаючи в сніги,
йшов тяжко
й сивоброво,
Аж іній сіявся від хвойного шатра.
З кільця ворожого,
із крижаного змору,
Кремезним поступом —
де кожен крок ізваж, —
Казаха зраненого ніс попід кряжисту гору
Микола Харченко,
що й сам, немов донецький кряж,
В плечі широкому,
в крутому рук могутті,
В упертості, з якою він ішов
Через простори,
що, морозом скуті,
Вбирали, як вогонь,
казаха ратну кров.
Боець благав: «Зостав мене, Миколо,
Бо й сам загинеш.
Чуєш-но, залиш».
Та, стиснувши сухі вуста до болю,
Гірник ступав у зриту боєм тиш.
Із виру смертного,
з вогню,
неначе сина,
В свою родину Харченко увів
Поета й воїна Жумагали Саїна,
Що тихо марив моїю степів,
До бою кликав
рвучко, хрипливато —
Шал битви в нім ще пристрасно бродив, —
Та вже схилилась над бійцем
вкраїнська хата
Ласкавокрилим
сонцем доброти.

Співець казахський, як у себе вдома,
В сім'ї шахтарській
входив у снагу.
Уже з його плечей
упала втома,
Розтала
у теплі на пізньому снігу.
...Немов потоки, прогрімili роки,
І відкотився грім
важких полків,
Саїн вернувся в отчий дім високий —
Розквіт у слові
пружно-промінкім.
А вже в тім слові —
бір донецький, поле,
Звитяг
дорога чесна й непроста,
Де мужня постать Харченка Миколи
На цілий світ
із бою вироста.

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.